

Publicerad 2008-04-12 16:35 av lakrisfantomen

Du höll mitt hjärta i din hand en sekund, sedan släppte du, och mitt hjärta krossades mot marken.

Här sitter jag, och försöker beskriva med ord hur jag känner.

Men det spelar ju ingen roll egentligen, det är ingen som lyssnar,
ingen som ser att mitt hjärta bränner.

Det lilla hopp som fanns någonstans djupt inne i mig
försvann när du sa att jag
inte var rätt för dig.

Hur kan man gå på något så dumt?
Du sa att du gillade mig,
redan när den meningen sas var det något som verkade skumt.

Här går jag omkring och väntar vid en telefon som står tyst,
och vid en dörr som ingen knackar på.
Ingen kommer ringa, ingen kommer komma,
men jag väntar ändå.

Här står jag mitt i skogen
och tänker på en mening som skulle beskriva vad du gjort.
Som skulle beskriva hur det kändes när du stängde din port.
Tillsist kommer jag på den perfekta meningen,
när jag står vid ett gammalt träd och skrapar bort den blöta barken.

Du höll mitt hjärta i din hand en sekund, sedan släppte du,
och mitt hjärta krossades mot marken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lakrisfantomen med Poeter.se id #17733 innehar upphovsrätten